

at da Kirkeligningsloven blev vedtagen, kom der til at staa, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skulde indhentes; tidligere havde der staaet „Anbefaling“, og derfor stillede man fra vor Side Ændringsforslag om, at Ordet Erklæring skulde afløses af Ordet Anbefaling. Kultusministeren modsatte sig det; han mente, at det var betydningsløst. Nu viser det sig, at det har haft stor Betydning. Altsaa, i Højres Dage var en Anbefaling nødvendig, nu kun en Erklæring, og for dem, der mente, at det kunde komme omtrent ud paa et, har Erfaringen vist, at det ikke kommer ud paa et. Kultusministeren tager intet Hensyn til en saadan Erklæring, selv om den kommer fra den samlede Kommunalbestyrelse, og selv om den er i højeste Grad saglig begrundet. For Københavns Borgere ere Tiderne ingenlunde gode, for Københavns Kommune ikke heller. Københavns Kommune har de sidste Aar maattet opspise omtrent 2 Millioner aarlig af sin Formue, saa at Kommunens Status nu er kommen ned under Nulpunktet. Man ønsker ikke at hjælpe Kommunen til en bedre finansiel Status, man ønsker ikke en Gang at give Kommunalbestyrelsen et rimeligt Bidrag til dens forskellige Formaal, Bidrag, som ellers tildeles det øvrige Land, man ligestiller ikke en Gang Københavns Kommune med det øvrige Land. Man søger paa alle Maader at klemme Kommunen, at indskrænke dens Beføjelser, at indsnævre dens Magtomraade. Derimod Kirkerne! Dem skal der tages Hensyn til, Kirkerne, de maa ikke røre en Øre af den Formue paa en Million Kr., som de have liggende. Kirkerne skulde ikke mærke de daarlige Tider. De have samlet op i de gode Tider. Nu ere maaske Tiderne ogsaa daarlige for Kirken: Hvis de ere det, siger jeg, at det er for en stor Del Gejstlighedens egen Skyld, thi naar Gejstligheden bærer sig ad i alt Fald som denne Præst, jeg nys nævnte, skal det ikke bidrage til at skabe gode Tider for Kirken. Nu er det maaske ikke saa gode Tider; der skal en ekstraordinær Kirkeskat til, siger Ministeren. Jeg mener dog, at Kirken kunde have godt af at føle det samme som Kommunen, som Borgerne maa føle. Gode Tider og daarlige Tider veksle, men lægger man op i de gode Tider, spiser man lidt af den oplagte Formue i de daarlige Tider. Jeg tror, ingen Skade det var, om Kirken kom til at dele lige Vilkaar med Befolkningen og Kommunerne, saa kom der maaske ogsaa lidt mere Samstemning, lidt mere Fællesfølelse der.

Ja, jeg har villet benytte Anledningen til at rette disse to Forespørgsler til Kultusministeren, dels om, hvad jeg tror, han gerne vil og ogsaa er i Stand til, han kan faa Præsterne forhindrede i at udstede saadanne forargelige Daabsattester, som jeg her har vist et Eksempel paa, dels om, hvorledes det kan være, at han som demokratisk Minister ikke har taget Hensyn til den samstemmende Erklæring, der forelaa om Kirkeskatten fra Københavns Kommunalbestyrelse. Som Stillingen er for Tiden, som den kirkelige Situation foreligger, den, hvorom den højtærede Kultusminister talte for nogle Dage siden i den ny-Venstreforening, som den foreligger her i København, ville ærede Medlemmer kunne forstaa, at vi fra vor Side ikke kunne være særlig glade over det foreliggende Forslag, selv om vi erkende, at et eller andet maa der gøres, eftersom Skattebogen er bortfalden. Men vi maa meget ønske, at Sagen bliver undersøgt i et Udvalg, og at dens finansielle Forhold blive noget nærmere oplyste, end de ere fra den højtærede Ministers Side.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Forinden jeg gaar over til at svare det ærede Medlem paa de Forespørgsler, han rettede til mig, skal jeg gøre et Par Bemærkninger om den foreliggende Sag. Dette Lovforslag er foranlediget ved Skattelovene, som bleve gennemførte i Fjor; thi det er ikke muligt nu at paaligne Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København paa den hidtil foretagne Maade, idet nemlig Sognekommisionerne ikke have Skattebogen at holde sig til, da det ved Skattelovene blev bestemt, at Skattebogen ikke skulde offentliggøres mere. Det er derfor nødvendigt at faa indført en anden Maade at faa paalignet disse Penge, thi de skulde paalignes ifølge Lovgivningen, og her forandres ikke noget i disse Præstepenges Art. Allerede i Ribeartiklerne af 1542 og ved Christian den 5tes Danske Lov er dette slaaet fast, og det er altsaa en lovmæssig Pligt, Borgerne her i Byen have, for saa vidt de ere Medlemmer af Folkekirken, at svare disse Penge. Nu siger det ærede Medlem, at ifølge Reskriptet af 1814 havde Borgerne Ret til at faa indtegnet i en Protokol, hvad de vilde yde. Ja, det havde de, og den Ret har heller ingen forment dem. De Borgere, der have ønsket at faa indtegnet i Protokollen, hvad de ville yde, have kunnet faa Protokollen forelagt, men Reskriptet af 1814 foreskriver ikke, at